

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

IX. Iac. Sadol. Episc. Carpent. Ioan. Matthæo Giberto, Episc. Veronæ S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

pta atque in te ipsum iniquus sis iudex. Nemo enim est (mihi crede) a quo ea probari malle debeas , quàm à te ipso : nec grauius iudicium ad ea examinanda afferri potest , quàm quo in scribendo fuerint meditata. Scripsérám ego quoque his diebus meditationes qualdá in duos Plalmos quam breuissimas , in CXXX. & CXLV. iterum sanè animi affectu , sed frigido atque inertis sibi meo scilicet : quas ad te olim misissem , nisi & eadem librationum penuria ac tu , híc laboraremus. Et (vt verum fatear) acrimoniam ingenii atque iudicii tui subueritus essem , ne tu ab aliis exigeres , quod prestare solus potes. Illudque veniebat in mentem , iudicium mihi cum tam seuro iudice , qui cum sua scripta ceteris probentur omnibus ac permagni æstimantur , solus ipse non probe ac reuicere. Sed si æquiores fore te in me iudicem , quàm in te ipsum sis , pollicitus fueris , forlasse mittam , & aliqua ratione eas describendas curabo : ea etiam conditione addita , vt nulli omnino eas legendas concedas , nisi planè intimus amicus tui sit , ac propè domesticus : ne antequam adhortationibus tuis de arreptendis Tullianis codicibus obtemperare cepero , inerte ac caritatis infamiam subeam. Mihi eas tamen Ludouico Bannemii episcopo , cuius iudicium non adedè reformido. In quibus eum vnam affectum deprehendere posses , quo scriptæ fuerant minus enim essent ineptæ : attamen aliquantulum in facili literis exercitationem agnosces. Sed de his nimis multa. Profectioem meam in Italiam ex primo vere in vltimam ætatem recei. Quod etiam tunc facturus sum , mihi nondum planè competuum est , ita omnia mea consilia incerta atque implicata redolere ea calamitates , quæ ex Italia nuntiantur. Quicquid autem staturo , quàm primum vt scias curabo. Illo enim suam amicum nostrorum conuictu atque consuetudine , ex qua summam voluptatem percipere solebam , vix tam diu careo , vitamque meam eo nomine acerbissimam puro. Hic verò novos pariter qui loco illorum substitui possint , quos vel mors eripuit , vel fortuna disunxit , mihi sanè est impossibile , his præsertim temporibus , his regionibus , his moribus. Fac vt valeas : & amicitiam nostram , vt literis mandas , ita etiam memoria conferues. Paulò verò nostro multam salutem. Diuione , pridie Non. Februarij.

IX.

IAC. SADOL. EPISC. CARPENT. IOAN.

Matthæo Giberto, Episc. Verona S. P. D.

Quod dicitur , cum ego ad te nihil literarum dedi , quod accidit
 tua oblivione tui meæ , neque pigritia , aut negligentia nostra :
 sed

sed quod ipse meis occupationibus impeditus, dubitans de tuis, veritus sum ne mea sedulitas forsitan tibi molesta esset, si te à prioribus & sanctioribus curis inanium lectione literarum auocasset. Et si inanes nunquam epistolae esse solent, quae ut aliud nihil afferant, testes tamen sunt amoris, & conseruatae optime voluntatis. Verum hoc testimonium neque (ut ego arbitror) tu à me desideras: neque ego abs te requiro, satis enim nostra verus constantisque amicitiae testimonij vtrique nostrum praebet, esse nos inter nos quales esse debemus: amicissimo animo videlicet, & constantissima voluntate coniunctos. Ego ijs proximis mensibus audiui, impressos esse tua impensa, & opera, optimos auctores Graecos: quorum in sacris literis interpretandis egregia doctrina est & auctoritas, quo nuntio valde sanè letatus sum, animumque tuum pristinum recognoui propensum ad bene merendum de artibus optimis. Quarum tamen princeps ista est, quae ad Deum, & ad veram felicitatem est directa. Hoc si ita sit, quod ego confido esse, frater tua animi praestantia & liberalitate, peto à te, ut me certiore facias: ut, siue sit perfectum negotium, ipsi voluminibus & libris, siue in eo ut perficiatur, spe propinqui commodi oblectare possim. Nos hic commentarios in Epistolam ad Romanos scribimus: opusque difficile & arduum ita tractamus, ut in eo praecipue laboremus, quo extare possit tibi, quod iam pridem sumus polliciti: obscuras accipitesque sententias in ea epistola permultas nostra cura & diligentia dilucidiores fore. Magno in eam rem animo incumbimus: maiore etiam labore. Sed neque animus noster, neque labor, sine Dei ope quicquam potest. Ad eum igitur confugiendum est, omnisque verioris scientiae illuminatio ab eo vno poscenda, ac flagitanda. De cetero, sat rectè nos valemus, tamen si ingrauescente iam aetate appropinquantis senectutis incommoda incipimus praesentire. Sed illa feremus forti animo. Tua mihi cura est valendo, quam cupio prosperam atque bonam tibi perpetuò esse. Et quanquam dixi paulò antè à neutro nostrum debere desiderari mutuam amoris & benevolentiae testimonium, quod illud vtrique nostrum de altero exploratum est: tamen si quandoque ad me scripseris, de qua tua erga me voluntate certiore me feceris, nunquam non maximam capiam ex tuis literis voluptatem. Hoc si tibi erit difficile ipsi, poteris idem per duos. O. annis enim de te significatio, & de statu tuo atque incolumitate, de qua recordatione nostrae necessitudinis, semper mihi gratissima, atque optatissima futura est. Vale, & nos dilige. Carpentoraci, VI. Cal. Nouemb. M. D. XXXI.